

studierejsen på anden måde end ved at tage dem af egen lomme, var et argument for forslaget. Det, der mange gange gør, at man når noget ekstraordinært, er jo netop, at man sætter en hel masse andet til side for at nå det, koncentrerer kræfterne på det ene punkt og derfor når til det specielle resultat.

Nu har man som forsker i Danmark ingen konjunkturudligningsordning, hvorefter man kan sige, at man får fradrag for det, der kan modregnes siden hen.

Jeg vil gerne understrege – også set i lyset af fru Elisabeth Arnolds indlæg – at det virker som en besked en brik i et større spil. Det er ikke noget, der løser alle problemer, men det er en besked en brik med en god signalværdi, og derfor synes jeg, vi skal gå videre ad den vej.

Jeg mener, der var en åbning i det, jeg hørte fru Elisabeth Arnold sige, nemlig at de samme 90 mandater måske kunne finde ud af at ændre et eller andet. Er det forstået rigtigt? Nu hørte jeg meget dårligt, hvad fru Elisabeth Arnold sagde, hun stod dårligt i forhold til mikrofonen, og jeg har dårlig hørelse, så resultatet blev ikke så godt – men forstod jeg det rigtigt: Hvis vi kommer med et konkret forslag om, at Natur- og Miljøprisen skal sidestilles med de øvrige priser under Nordisk Råd, vil Det Radikale Venstre så se positivt på det og være med til at arbejde for det? Jeg kunne stille det samme spørgsmål til skatteministeren.

I øvrigt kunne vi også – i betragtning af den helt konkrete uretfærdighed, der er blevet afsløret med hensyn til Crafoordprisen, der er en parallel til Nobelprisen – reducere forslaget til kun at omfatte den, for så får vi dog den meste ulogik fjernet. Er det rigtigt opfattet, at der ville være en positiv stemning for det?

Så vil jeg lige sige til sidst – jeg kan se, at den røde lampe lyser – at SF's udmelding overrasker mig en del. Men jeg håber, at SF får mulighed for selv at svare ved en senere lejlighed.

(Kort bemærkning).

Poul Brix (V):

Fru Elisabeth Arnold var inde på, hvad drivkraften kan være, når en forsker går i krig med store projekter, og jeg er selvfølgelig helt enig i, at det først og fremmest er interessen for projektet. Men lad os vende det om.

Som sagt findes der ikke ret mange store, internationale hæderspriser, og når man ved, de er en mangelvare, og at der er mange rundt omkring på kloden, der i virkeligheden burde

hædres, kan man altså ikke fortænke medlemmerne af bestyrelserne for de priser i at sige: Det var måske en rimelig god idé at prioritere de forskere højest, som foruden at få tildelt hæderen også selv vil få råderet over hele prisen. Det ville bl.a. give mulighed for, at midlerne kan kanaliseres selektivt til øget forskning på netop de områder, hvor modtagerne synes, at de falder i god jord, fordi der er et lovende afkast rent forskningsmæssigt.

Man skal selvfølgelig ikke skyde forskerne i skoene, at de udelukkende forsker for en hæderspris' skyld. Men man kan ikke bebrejde dem, der sidder og skal fordele midlerne, at de vil skele lidt til, hvor fondsmidlerne går hen.

(Kort bemærkning).

Anna-Marie Hansen (S):

Jeg sidder næsten og bliver rørt til tårer, når jeg hører hr. Niels J. Langkilde fortælle om de stakels forskeres indsats, hvor meget fritid de bruger, og hvordan de investerer i forskningsudstyr osv.

Må jeg minde om, at det er lysten, der driver værket – eller sagt i et mere teoretisk sprog: Det er motivationsfaktorerne, der tæller, og ikke vedligeholdelsesfaktorerne. Skatten er absolut en vedligeholdelsesfaktor, og jeg er enig med fru Elisabeth Arnold i, at de store forskere ikke vil nå de store resultater, hvis de kun ser på den del af problemstillingen.

Jeg er enig i, at det er den internationale hæder og de muligheder, den giver, der tæller. Men når hr. Niels J. Langkilde bliver ved med at se på ulighederne og henviser til, at de er snævert forbundet med de internationale forskningspriser, mener jeg, det er vigtigt at spørge: Jamen hvad er det for ligheder og uligheder, hr. Niels J. Langkilde taler om?

Jeg ser meget mere på en bredere lighed og på risikoen for ulighed, for hvorfor skal alle disse aktiviteter favoriseres frem for andre områder, hvor der gøres en stor indsats? Hvorfor skal forskere have skattefritagelse, når andre grupper som f.eks. sygeplejersker, hjemmehjælpere og politibetjente uanset deres store indsats, deres tidsforbrug og deres investeringer på det menneskelige og det arbejdsmæssige plan ikke kan få skattelettelser? Det vil jeg gerne spørge hr. Niels J. Langkilde om.